U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **L. G.**, zastoupené Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Český Těšín, Masarykovy sady 76/18, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2018, č. j. 62 Az 20/2018 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně advokátce Mgr. Beatě Kaczynské **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2018, č. j. OAM-747/ZA-ZA11-ZA10-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobkyně se dlouhodobě potýká se zdravotními potížemi (artritida typu juvinir artrit, problémy s kolenními klouby, potřeba endoprotézy), přičemž v roce 2014 podstoupila v zemi původu operaci kolene. Na doporučení lékařů stran lepší zdravotní péče se rozhodla odcestovat na české vízum ze země původu přes ČR do Německa za účelem léčby, když se arménští lékaři neodvážili udělat jí endoprotézu z důvodu rozkladu kostí. V Německu

podala žádost o azyl, avšak dne 11. 9. 2017 byla vrácena do České republiky. Do svého transferu navštěvovala v Německu různé lékaře, přičemž dne 20. 10. 2017 měla podstoupit operaci. Jako jediný důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedla žalobkyně svůj zdravotní stav a snahu se v ČR léčit. V Arménii, kde žalobkyně pracovala do svého odjezdu jako operátorka počítačů, žijí rovněž její prarodiče, matka a sourozenci. V rámci léčby v ČR podstoupila žalobkyně dne 7. 3. 2018 totální endoprotézu pravého kolenního kloubu a následnou rehabilitaci včetně lázeňského pobytu. Pooperačně byla bez komplikací, její stav byl stabilizovaný a celkově lepší. Krajský soud doplnil, že obsahem správního spisu jsou rovněž informace týkající se současné situace v Arménii, zejména se zaměřením na dostupnost zdravotní péče.

[3] Po zhodnocení všech listinných důkazů, zejména dokládajících zdravotní stav žalobkyně, respektive jí podstoupené léčebné úkony, dospěl krajský soud k závěru, že tato nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14 azylového zákona, proti jehož neudělení žalobkyně brojila žalobou především, krajský soud zdůraznil výjimečnost situací, pro které se daná forma azylu uděluje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55), s dodatkem, že na jeho udělení není právní nárok. Oblast správního uvážení je potom soudnímu přezkumu otevřena pouze z hlediska posouzení, zda toto nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). Z tohoto hlediska krajský soud neseznal v postupu žalovaného pochybení, když tento měl možnost udělení humanitárního azylu rozebrat dostatečně podrobně, a to s ohledem na zdravotní stav žalobkyně, podložený shora zmíněnými dokumenty, i dostupnost zdravotní péče v zemi původu. Krajský soud doplnil, že skutečnost, že ve vlasti žalobkyně je zdravotnictví na nižší úrovni než v ČR, nemůže sama o sobě představovat důvod pro udělení humanitárního azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68). Jako nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku, uplatněnou shodně v kontextu zdravotního stavu žalobkyně, o možném porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když podotkl, že jmenovaná se na jiné závažné onemocnění neléčí, přičemž na revmatoidní artritidu již v Arménii léčena byla. Přes závažnost onemocnění tedy toto nevyžaduje natolik specializovanou léčbu, která by pro žalobkyni byla v zemi původu nedostupná. Krajský soud taktéž neshledal podobnost mezi případem žalobkyně a jí dovolávanou judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Uzavřel, že žalovaný náležitě zjistil skutkový stav a své rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě zdůvodnil.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ve vztahu k její přijatelnosti uvedla, že přesah svých vlastních zájmů spatřuje v „*zásadním právním pochybení soudu, které mohlo mít dopad do* [jejího] *právního postavení*“. Vadu napadeného rozsudku stěžovatelka konkrétně spatřuje ve způsobu vypořádání otázky neudělení humanitárního azylu, kdy setrvala na nesprávnosti závěru žalovaného ohledně dostupnosti zdravotní péče v Arménii. Zdůraznila pokračující péči navazující na prodělanou totální endoprotézu pravého kolena, kdy vzhledem k bolestivosti levého nevyloučila nutnost zákroku i na této končetině. Vyjádřila přitom přesvědčení, že v Arménii by jí daný zákrok proveden nebyl. Ukončení léčby v ČR by

mělo negativní dopad na její zdravotní stav a kvalitu života. Přes povědomí o limitech soudního přezkumu stran neudělení humanitárního azylu krajskému soudu vytkla, že jej realizoval nedostatečně, přičemž nepřihlédl k dopadům, které bude mít neudělení azylu, a z něj vyplývající nemožnost řádné léčby, do osobní sféry stěžovatelky. Dané pochybení tak dle jejího názoru mohlo mít dopad do jejího hmotně právního postavení. Závěrem stěžovatelka navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozsudek krajského soudu považuje za zákonné, přičemž dále odkázal na obsah správního spisu a na své vyjádření k žalobě stěžovatelky. Vyslovil přesvědčení o podrobném vypořádání námitky ohledně zdravotního stavu jmenované, a to při obstarání dostatečného množství podkladů. V kontextu obsahu svého vyjádření k žalobě a napadeného rozhodnutí žalovaný následně opětovně zrekapituloval podstatné skutečnosti stran zdravotního stavu stěžovatelky, přičemž setrval na závěru o nenaplnění podmínek pro udělení jak humanitárního azylu (§ 14 azylového zákona), tak doplňkové ochrany (§ 14a azylového zákona), respektive o dostupnosti potřebné zdravotní péče v zemi jejího původu. S odkazem na judikaturu správních soudů zdůraznil nenárokovost humanitárního azylu, stejně jako omezené možnosti soudního přezkumu správního uvážení (viz např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, a ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Azs 14/2011 – 132). Při připomenutí smyslu institutu humanitárního azylu žalovaný uzavřel, že v projednávané věci dostatečně zjistil skutečný stav věci, přičemž se zabýval všemi skutečnostmi uvedenými stěžovatelkou. Zdejšímu soudu navrhl jí podanou kasační stížnost odmítnout z důvodu nepřijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., případně ji jako nedůvodnou zamítnout.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat právě otázkou přijatelnosti kasační stížnosti dle citovaného ustanovení.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz).

[9] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury. Stěžovatelkou uváděné hodnocení postupu krajského soudu jako „*pochybení, které mohlo mít vliv na*

rozhodnutí soudu ve věci a mohlo tak mít dopad do hmotně právního postavení [stěžovatelky]“ sice také může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, tento důvod je však vyhrazen jen pro *zjevné excesy* a natolik *hrubá pochybení* v postupu či v rozhodnutí krajského soudu, že jejich ignorace by vážně zasahovala do práva na spravedlivý proces. K takovým pochybením v projednávané věci evidentně nedošlo. Krajský soud ve věci postupoval standardně, když v napadeném rozsudku v kontextu obsahu spisového materiálu vysvětlil, proč nepovažuje podanou žalobu za důvodnou, přičemž zohlednil relevantní právní závěry obsažené v judikatuře zdejšího soudu – charakter situací, v nichž je na místě poskytnout humanitární azyl (rozsudek č. j. 2 Azs 8/2004 – 55), meze soudního přezkumu správního uvážení (rozsudek č. j. 6 Azs 304/2004 – 43; shodně lze poukázat též na rozsudek ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47), nedostatečnost nižší úrovně zdravotní péče v zemi původu jakožto samostatného azylového důvodu (rozsudek č. j. 3 Azs 226/2005 – 68). Skutečnost, že krajský soud, a to i s přihlédnutím ke zmíněným limitům soudního přezkumu správního uvážení, *ergo* neudělení humanitárního azylu, v rozporu s názory a přáním stěžovatelky aproboval závěry žalovaného, samo o sobě žádnou vadu řízení, natož hrubou, nezpůsobuje.

[10] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatelky, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[11] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[12] Ustanovená zástupkyně stěžovatelky advokátka Mgr. Beata Kaczynská učinila ve věci dva hlavní úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za což jí náleží odměna podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) citované vyhlášky ve výši 6.200 Kč, k níž náleží i náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč, což celkově činí 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaná advokátka je plátcem DPH, navyšuje se s přihlédnutím k § 57 odst. 2 s. ř. s. uvedená částka o 21 %, takže v úhrnu jí k úhradě nákladů právního zastoupení bylo přiznáno 8.228 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatelky vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady zastoupení stěžovatelky nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 50 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. února 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu